

Udvikling vil blive i nogen væsentlig Grad forandret. Hesteopdrættet er jo hovedsagelig i Hænderne paa Gaardmandsklassen her i Landet, det er kun undtagelsesviis, at enkelte Besiddere af større Gaarde beskæftiger sig med Hesteavl. Hesteopdræteren er naturligen henviist til at spørge: hvilken Hest er det for mig fordeelagtigst at lægge til, og der stiller sig da først den Fordring, som hans eget Jordbrug, som det større Jordbrug gjør til Hesten, som er at faae en stærk og svær Hest. Naar vi gaae længere tilbage i Tiden, ville vistnok flere af de ældre Medlemmer af dette Thing erindre, at to lette sjællandske Heste ikke bleve satte for en Bogn, der var belæsjet med mere end tre, hoist fire Tønder Sæd. Dermed fjørte man til Kjøbstaden. Veiene vare daarligere, og de kunde ikke komme frem med Mere. Nu ere Veiene forbedrede, og de samme Heste ville med Lethed kunne trække et dobbelt saa stort Læs; men dermed er man ikke tilfreds, man vil ikke fjøre med 6 Tønder Sæd, naar man ved at skaffe stærkere og sværere Heste kan fjøre med 10 à 12 Tønder. Seer man hen til Jordbruget, var Forholdet længere tilbage i Tiden, navnlig i Sylland, dette, at til det sværere Arbeide anvendte man Dyr, til det lettere Heste. Dette gaaer ogsaa mere og mere af Brug, Hesten er Hovedelementet ved Jordens Behandling, og denne Behandling bliver stedse dybere og stærkere. Vi maae altsaa have stærkere og kraftigere Heste. Seer man hen til Af sætningen af Heste til Udlandet, saa komme Hestehandlerne ikke her for at kjøbe den lettere Kjørehest, fordi de vide, at de i saa Henseende i Reglen ikke kunne blive tilfredsstillende her. De søge den sværere Hest, og derfor bliver Hesteopdrættet ved at gaae i denne Retning. Ethvert Medlem af dette Thing, som med nogen Opmærksomhed har fulgt Hesteopdrættet i de sidste 14—15 Aar, vil vist give mig Ret i, at ikke alene i Sylland holder man paa de svære Heste, men at man ogsaa paa

Derne er kommen ind i samme Retning. Jeg troer imidlertid ikke, at Bestræbelserne paa Derne og navnlig paa Sjælland have været kronede med Held, idet man vel har faaet en Hest med sværere Krop, men uden at Benene ere fulgte med, og saaledes har man faaet et mindre tilfredsstillende Resultat. Det samme Forhold gjør sig gjældende i Skaane. Skaane er en hesteopdrættende Provinds, og der har man fra gammel Tid haft en let og, jeg tør sige, ogsaa for en Deel en ædel Hest, og Bestræbelserne ere i en Række af Aar, navnlig ved Paavirkning af større Jordbrugere, gaaede i den Retning at udvikle denne Hest i den ædle Retning. Men den samme Fordring, som gjør sig gjældende her, gjør sig ogsaa gjældende der, og man ønsker en sværere Hest. Der er et gammelt Ordsprog som siger: Af Skade bliver man klog, men sjelden rig. Dette Ordsprog har som saa mange Ordsprog ikke sin fulde Gyldighed, men ganske vist er det, at det her ikke synes, at af Andrés Skade bliver man klog, thi ellers vilde Skaaningerne have undgaaet at gjøre sig skyldige i den samme Feil, som vi have gjort os skyldige i ved Behandlingen af vore Heste. Vi have gennem en lang Aarrække forsøgt at krydse vore Heste med de meest forskellige Hesteracer, og Resultatet har været fordærveligt for den danske Hest. I Skaane vil man nu have en sværere Hest, men istedetfor at arbejde sig frem med en constant Race, som man indføerer andre Steder fra, eller udvikle sværere Individuer af Landracen og paa dem bygge en constant Race, gjør man Forsøg med at krydse Hestene med norske Heste, som ikke passe mere til skaanske Heste end, jeg kan næsten sige, ethvert som helst andet Dyr, der ikke hører til Hesteracen, eller man har indførfkrevet normanniske Heste eller har ladet Heste komme fra Nordlandene, som heller ikke passe, og man faaer en Carriatur istedetfor en dygtig og kraftig Hest. Dette er factisk Forholdet for Dieblisset her i Landet og det nærmeste Naboland til Danmark, og